

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 421/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Ellingerom, Wolkrova 41, Bratislava, proti postupu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/6/2024 a jeho uzneseniu zo 16. mája 2024 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tostš 7/2024 a jeho uzneseniu z 28. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/6/2024 a jeho uznesením zo 16. mája 2024 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tostš 7/2024 a jeho uznesením z 28. mája 2024. Navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a zároveň prikázať najvyššiemu súdu, aby ihneď sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu. Požadoval tiež priznať mu primerané finančné zadostučinenie (v sume 10 000 eur) a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je väzobne trestne stíhaný pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona

a obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekursorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 a 7 písm. c) Trestného zákona.

3. Špecializovaný trestný súd v uvedenej trestnej veci napadnutým uznesením sp. zn. 2T/6/2024 zo 16. mája 2024 podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku s poukazom na § 79 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol po podaní obžaloby (ku ktorému došlo 24. apríla 2024) o ponechaní sťažovateľa vo väzbe z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zároveň súd prvého stupňa žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietol.

4. Najvyšší súd sťažnosť sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tostš 7/2024 z 28. mája 2024 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Rovnako zamietol aj žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby prijatím záruky dôveryhodnej osoby a prijatím peňažnej záruky.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že do väzby bol vzatý uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. 6Tp/22/2023 z 1. júla 2023 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tostš/11/2023 z 11. júla 2023 s tým, že väzba začala plynúť 28. júna 2023 o 4.01 h. Následne bola jeho väzba počas prípravného konania predĺžená do 28. mája 2024 (uznesením špecializovaného trestného súdu z 22. decembra 2023 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tostš 20/2023 z 9. januára 2024).

6. Najvyšší súd o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby rozhodol napadnutým uznesením na neverejnom zasadnutí 28. mája 2024 až o 10.25 h.

7. Podľa názoru sťažovateľa bol najvyšší súd v tomto prípade povinný rozhodnúť do 4.01 h 28. mája 2024, preto ak rozhodol až o 10.25 h, urobil tak viac ako 6 hodín po tom, ako mal byť sťažovateľ ihneď prepustený z väzby na slobodu.

8. V súvislosti s týmto tvrdením sťažovateľ poukázal na § 63 ods. 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorého lehota určená podľa hodín začína plynúť začatím úkonu. Ustanovenie § 63 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého lehota určená podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa skončí uplynutím toho dňa, ktorý svojím pomenovaním alebo číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty, podľa presvedčenia sťažovateľa na väzobnú lehotu a na lehotu na zadržanie neplatí. Ako príklad uviedol, že „Ak... bola osoba zadržaná napríklad 12. apríla o 10.30 hod., 48-hodinová lehota sa skončí o dva dni, t. j. 14. apríla o 10.30 hod.“.

9. Sťažovateľ zastáva názor, že postup oboch konajúcich súdov, ako aj ich rozhodnutia sú nezákonné a boli nimi viacnásobne porušené jeho základné práva zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/6/2024 a jeho uznesením zo 16. mája 2024 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tostš 7/2024 a jeho uznesením z 28. mája 2024, ku ktorému malo dôjsť tým, že o osobnej slobode sťažovateľa jeho ponechaním vo väzbe bolo rozhodnuté viac ako 6 hodín po uplynutí doby, na ktorú bola lehota jeho väzby z prípravného konania predĺžená.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom a rozhodnutím špecializovaného trestného súdu:

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti jednoznačne a nepochybné vyplýva, že špecializovaný trestný súd napadnutým postupom ani rozhodnutím nemohol neprípustne zasiahnuť do označených základných práv sťažovateľa v zmysle ním uplatnenej argumentácie, keďže o jeho osobnej slobode ako prvostupňový súd rozhodoval a rozhodol 16. mája 2024, teda zjavne nie v čase po uplynutí lehoty (4.01 h 28. mája 2024), o ktorej je sťažovateľ presvedčený, že bola hraničnou pre jeho držanie vo väzbe. Z objektívneho hľadiska tak ani neprichádzalo do úvahy zamýšľať sa nad označením špecializovaného trestného súdu ako nad porušovateľom základných práv sťažovateľa.

12. Napriek tomu ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Sťažovateľ mal možnosť podať proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, ktorú v konečnom dôsledku aj podal a bolo o nej rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu:

13. V prvom rade je potrebné uviesť, že sťažovateľ požadoval vydať ústavným súdom nález, v ktorom by vyslovil, že „Základné právo sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1, ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom Špecializovaného trestného súdu, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci rozhodovania o väzbe po podaní obžaloby porušené boli.“. Odhliadnuc od nedostatku navrhovaného petitu spočívajúceho v absencii riadneho označenia konania všeobecných súdov uvedením spisových značiek napadnutých konaní (a prípadne aj rozhodnutí a dátumov ich vydania) a adresnejšieho označenia namietaných práv

ich pomenovaním (nielen ich číselným označením v príslušných predpisoch), nevznikla dôvodnejšia pochybnosť, že sťažovateľ mal v úmysle namietať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okrem iného práve aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tostš 7/2024 a jeho uznesením z 28. mája 2024, ktoré sa jednoznačne týkalo konania a rozhodovania o osobnej slobode, konkrétne o väzbe sťažovateľa.

14. Ústavný súd vo svojej judikatúre už opakovane konštatoval (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 124/08, II. ÚS 23/05, II. ÚS 65/05, II. ÚS 60/08, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 397/2010, IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 78/2022, IV. ÚS 251/2022, IV. ÚS 504/2022), že čl. 46 ods. 1 ústavy je všeobecným ustanovením, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré sú aplikovateľné čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré sú vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v nich implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

15. Obdobne vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pripomína, že označené ustanovenie je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza z rešpektovania rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom (čl. 5 ods. 1 dohovoru), pritom súčasťou záruk vyvoditeľných z čl. 5 dohovoru je aj ochrana práva jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), ako aj ochrana práva jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru); k uvedenému pozri napr. *Khudoyorov v. Rusko*, č. 6847/02, rozsudok ESLP z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; *Öcalan v. Turecko*, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 5. 2005, body 83 – 84, a 103; *Khudobin v. Rusko*, č. 59696/00, rozsudok ESLP z 26. 10. 2006, body 103 a 115]. Uvedené síce nevylučuje, aby v odôvodnených prípadoch bolo možné aplikovať aj také procesné garancie, ktoré svojou povahou sú podradené pod čl. 6 dohovoru, ich využitie však prichádza do úvahy iba primerane (*mutatis mutandis*) s prihliadnutím na osobitosti konania o pozbavení osobnej slobody (*Trepashkin proti Rusku*, č. 2, rozsudok, 16. 12. 2010, č. 14248/05, § 148). O takúto okolnosť však v prejednávanej veci rozhodne nejde.

16. Ústavný súd v tomto prípade konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. sp. zn. 2 Tostš 7/2024 a jeho uznesením z 28. mája 2024 v súvislostiach rozhodovania o ponechaní sťažovateľa vo väzbe, na ktoré sa ním označené články ústavy a dohovoru vecne nevzťahujú.

17. Keďže neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru, ústavná sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. Napriek tomu že, ústavná sťažnosť v danej veci nie je príliš precízne napísaná a napriek tomu, že ústavný súd, akceptujúc autonómiu vôle navrhovateľov, obvykle nerozhoduje *ultra petitem*, a teda nerozširuje individuálnu ochranu ústavnosti nad rámec, ktorý navrhovatelia požadujú, resp. navrhujú [t. j. bez aktívneho prístupu navrhovateľov ústavný súd zásadne nie je oprávnený ani povinný prijímať výroky, ktorých sa navrhovatelia v petite nedomáhali (m. m. III. ÚS 419/2018, I. ÚS 90/2021)], predsa môže byť navrhovateľmi – sťažovateľmi – vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde; pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd (I. ÚS 514/2020, I. ÚS 90/2021).

19. Vzhľadom na uvedené, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ vo IV. časti ústavnej sťažnosti nazvanej „*Porušené základné právo alebo sloboda*“ citoval okrem čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru aj ustanovenia čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd preskúmal námietku sťažovateľa aj z hľadiska garancií označeného článku ústavy, z ktorého vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Preto právna úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06).

20. Najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí venoval aj otázke včasnosti rozhodnutia o väzbe sťažovateľa po podaní obžaloby a poukázal na to, že v súlade so zákonným ustanovením je povinnosťou súdov rozhodnúť o ponechaní obvinených vo väzbe najneskôr do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní. V danej veci bola lehota väzby predĺžená do 28. mája 2024, a teda najneskôr do uvedeného dňa bolo potrebné rozhodnúť o ponechaní obvinených (teda aj sťažovateľa) vo väzbe. Najvyšší súd vykonal neverejné zasadnutie 28. mája 2024, z čoho vyplýva, že lehota uvedená v § 238 ods. 4 Trestného poriadku je zachovaná. Na plynutie uvedenej lehoty nemá vplyv hodina, kedy väzba u jednotlivých obvinených začala plynúť. V tejto súvislosti vo vzťahu k počítaniu lehôt najvyšší súd poukazuje na § 63 ods. 4 Trestného poriadku.

21. S touto interpretáciou najvyššieho súdu (obsiahnutou v posledných dvoch vetách predchádzajúceho odseku) však sťažovateľ nesúhlasí a takýto výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku v podstate odmieta.

22. K prípadným očakávaniam sťažovateľa je potrebné uviesť, že ústavný súd v rámci konania o ústavnej sťažnosti nepodáva výklad zákonov, ale sa zameriava na posúdenie zlučiteľnosti účinkov ich interpretácie a aplikácie všeobecnými súdmi s obsahom základných práv a slobôd (pozri napr. II. ÚS 142/2015, III. ÚS 717/2016). Pri výklade a použití ustanovení zákona je však nevyhnutné rešpektovať skutočnosť (a práve dodržanie tohto je predmetom skúmania ústavným súdom), že interpretácia zákona nemôže popierať účel a zmysel právnej úpravy a vo svojich dôsledkoch reštriktívne zasahovať do základných práv a slobôd, ktorých rešpektovanie je súčasťou základných princípov právneho štátu. Svoje závery musí všeobecný súd zároveň presvedčivo odôvodniť.

23. V súvislosti so sťažovateľom predostretou otázkou ústavný súd uvádza, že v minulosti sa ňou už zaoberal v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 500/2012. V označenej veci išlo o rovnakú námietku tamojšieho sťažovateľa na tú istú interpretáciu a aplikáciu ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa počítania väzobnej lehoty všeobecným súdom pri takmer zhodných skutkových okolnostiach rozhodovania o osobnej slobode sťažovateľa. Išlo o rozhodnutie o predĺžení trvania väzby druhostupňovým súdom 24. mája 2012 o 9.20 h, pritom podľa názoru sťažovateľa malo z dôvodu uplynutia lehoty trvania väzby dôjsť k jeho prepusteniu v ten istý deň o 5.00 h. Tam konajúci súd konštatoval, že „*Ak je... určené, že základná lehota väzby v prípravnom konaní je sedem mesiacov, z uvedeného teda vyplýva mimoriadne dôležitá skutočnosť, že v tomto konkrétnom prípade ide jednoznačne o lehotu, ktorá je určená podľa mesiacov. Z výkladového ustanovenia § 63 ods. 4 Tr. por. teda ďalej vyplýva, že lehota určená na mesiace sa skončí uplynutím toho dňa, ktorý svojim pomenovaním alebo číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty. Nadriadený sťažnostný súd teda mohol rozhodovať do 24.00 hod. toho ktorého konkrétneho posledného dňa lehoty určenej na mesiace.*“.

24. Ústavný súd v zmieňovanej veci konštatoval, že takýto výklad dotknutých právnych noriem (o určení lehoty väzby v spojení s § 63 ods. 4 Trestného poriadku) všeobecným súdom nebolo možné v žiadnom prípade považovať za svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne neakceptovateľný, preto ústavnú sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

25. V aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľ nepredniesol žiadnu takú významnú argumentáciu, ktorá by primäla ústavný súd odkloniť sa od svojich záverov prijatých v uznesení sp. zn. IV. ÚS 500/2012 z 9. októbra 2012 a v predmetnej veci rozhodnúť inak. Svoj názor, že počítanie lehoty podľa § 63 ods. 4 Trestného poriadku neplatí pri väzobnej lehote, presvedčivo argumentačne nepodporil a ním uvádzaný príklad sa jednoznačne týka lehoty pri zadržaní, ktorá je počítaná na hodiny. Fakt, že lehota väzby je rátaná na mesiace, zjavne vyplýva z ustanovení Trestného poriadku (§ 76 ods. 6, 7, 8). Navyše, podľa § 76 ods. 13 Trestného poriadku vyplýva, že lehoty uvedené v odsekoch 6 až 8 začínajú plynúť **odo dňa** zadržania alebo zatknutia obvineného; ak nepredchádzalo zatknutie alebo zadržanie obvineného, **odo dňa** obmedzenia osobnej slobody obvineného na základe rozhodnutia o väzbe. Aj z tohto ustanovenia je zrejmé, že pre počítanie lehoty je rozhodujúci deň, nie čas (hodina, minúta).

26. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej

moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 444/2018).

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti sťažovateľa aj z hľadiska garancií zaručených čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, preto neostávalo iné iba ju aj v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2024

Miloš Maďar
predseda senátu